

trykke, at selvfølgelig nærer Landstinget den samme Velvillie overfor Bureauchefen som Folketinget. I øvrigt vil jeg gøre den Bemærkning om hele dette Forhold, at Bureauchefen jo ikke er Embedsmand for Folketinget, men Embedsmand for Rigsdagen, altsaa lige saa fuldt for Landstinget, og derfor forekommer det mig mindre korrekt, at Folketinget i sin Forretningsorden tager Bestemmelse om Lønning og Fribolig for Bureauchefen uden at forhandle med Landstinget derom. Landstinget maa have Ret til ogsaa der at øve sin Indflydelse, og jeg vil forudsætte, at naar den næste Bestemmelse tages om dette Forhold, da ogsaa Landstinget er med dertil.

I § 49 er der en ny Bestemmelse, som imidlertid ikke er blevet understreget. Den begynder midt i tredje Linie og gælder Landstingssekretæren. Den lyder saaledes: „Ved Siden af det ham særligt som Landstingssekretær paahvilende Arbejde affatter han Oversigt og Sagsfortegnelse for Forhandlingerne i begge Ting“. Jeg tilstaar, at dette har været en ny Oplysning for mig, jeg vidste ikke, at dette Arbejde paahvilede Landstingssekretæren, men det viser sig, at det har staaet i de gamle Forretningsordener og har altsaa sin Rigtighed. Jeg finder det derfor hensigtsmæssigt at optage det her, da det, som her nævnes, er et meget betydeligt Arbejde. De, der følger med disse Oversigter og benytter dem, vil se, at der er nedlagt et betydeligt Arbejde deri. — Naturligvis kunde man ikke lade Landstingssekretæren blive staaende ved den Løn, som findes i den gamle Forretningsorden, og som under de nuværende Forhold er ganske utilfredsstillende. Det foreslaas derfor, at Landstingssekretæren lønnes med 5 000 Kr. aarlig, stigende hvert fjerde Aar med 500 Kr. indtil 7 500 Kr. Det er for Slutlønns Vedkommende overensstemmende med, hvad Folketinget giver sin Sekretær, derimod er Begyndelseslønnen 1 000 Kr. lavere, idet man er gaaet ud fra, at det kan hænde, at en temmelig ung Mand faar denne Plads, og saa forekommer en Løn paa 5 000 Kr. med Udsigt til Stigning til 7 500 os tilstrækkelig. Jeg skal bemærke, at der er forhandlet med Landstingssekretæren derom, og at han er veltilfreds med det her foreslaaede.

I Overskriften til dette Afsnit, der begynder med § 48, er: „Rigsdagens Funktionærer og Embedsmænd“ foreslaaet ændret til „Rigsdagens Tjenestemænd“. Paa samme

Maade staar der i § 50: „Rigsdagens øvrige Tjenestemænd“. I § 50 er der endvidere som nyt indført: „Formændene udfærdiger Instrukser for Bureauchefen og Rigsdagens øvrige Tjenestemandspersonale. Tjenestemændene og deres Organisationer kan forlange deres Henvendelser forelagt Formanden, som træffer Afgørelse, eventuelt efter Forhandling med Næstformændene og i Forbindelse med Folketingets Formand“. I den gamle Forretningsorden staar der ikke andet derom end: „Embedsmændenes og Funktionærernes Pligter bestemmes af Formændene“. Nu bliver det noget udførligere udtrykt, og det er i Overensstemmelse med, hvad Folketinget har vedtaget i sin Forretningsorden. Dermed gives der jo ogsaa Tjenestemændene Adgang til at komme frem med deres Anmodninger, medens den endelige Afgørelse ligger hos Formanden. — Saa er der endelig tilføjet en § 52, som lyder: „Denne Forretningsorden træder i Kraft samtidig med Begyndelsen af den ordentlige Rigsdagssamling 1918—19“. Det er vel strengt taget ikke nødvendigt at indsætte en saadan Bestemmelse, naar Forretningsordenen er vedtaget, maa det forudsættes, at den træder i Kraft straks. Folketinget har den imidlertid, og saa har jeg taget den med, jeg synes ikke, den kan gøre nogen Skade.

Jeg har endnu ikke nævnt det første af de af mig stillede Ændringsforslag. Det er stillet til § 6, der lyder saaledes: „I Formandens Forfald træder en af Næstformændene i alle Henseender i hans Sted. Er de begge til Stede, tilfalder Hvervet den først valgte.“ Det er det samme, som hidtil har været gældende, men jeg har foreslaaet, at der tilføjes: „og er ingen af dem til Stede, overtages det af det ældste tilstedeværende Medlem“. Det kunde tænkes, at Formanden havde Forfald, og at ved et Uheld ingen af Næstformændene var til Stede; saa kunde man altsaa ikke holde Møde. Jeg ved for Resten ikke, om man ikke en Gang i et saadant Nødtilfælde har benyttet den Udvej at lade en af Sekretærerne lede Mødet. Det er ikke sket i min Tid, men jeg har en Forestilling om, at det er sket en Gang. Naar der her staar: „den ældste tilstedeværende“, er det, fordi det meget godt kan tænkes, at det ældste Medlem af Tinget ikke vil være særlig skikket til at lede Mødet. Vi har før haft Medlemmer saa gamle, at det ganske sikkert ikke vilde have passet dem at lede et Møde, men naar der staar: „det ældste tilstedeværende